

se dopouští: 1. Kdo způsobem, který je s to, aby vzbudil pohoršení nebo urazil stud, vybízí nebo se nabízí k smilstvu.« Zde snad nikdo nebude tvrdit, že zjevy v ulicích našich velkoměst nevzbuzují pohoršení a neurážejí stud, nýbrž každému bude zřejmo, že zde státní exekutiva neprovádí zákon, který v tomto směru je zcela jasný. — Jak často jsou aplikována ostatní trestní ustanovení zákona (§§ 18, 19, 20 č. 2., 21.), není mi známo. — Zdá se však, že už pro to, co uvedeno, možno mluvit o zjevu povážlivém.

— n —

LITERATURA.

Albín Bráf: Paměti. — 1922. Před prázdninami vydal prof. Gruber Bráfovy Paměti jako pokračování souborných spisů Bráfových, jichž vydávání bylo válkou přerušeno. Nepřihlížíme-li k tomu, že Paměti přinesly mnoho nového, co známo jsouc několika jednotlivcům, bylo by s nimi upadlo v zapomenutí, musíme se poklonit před nimi jako dílem vysoce zajímavým jak po stránce politické, tak po stránce sociologické. Jest těžko psáti paměti a býti při tom objektivním zvláště tomu, kdo sám byl středem anebo aspoň jedním ze středů četných důležitých událostí, kterými se ve svých pamětech obírá. Byla by to zajímavá otázka, je-li tu objektivita, samozřejmě jen relativní, možná. Bráf vyřešil si tento problém velice šťastně. Neostýchá se nikdy tlumočiti své vlastní stanovisko a posudky, činí tak bez vášně, s vyrovnaností velkého ducha, který ví, že nemůže jeho velikosti ublížiti, píše-li upřímně.

V kratších i delších statích, příležitostně napsaných anebo aspoň promyšlených, charakterisuje Bráf nejdůležitější zjevy svého života. Poněvadž sám byl vynikajícím předákem českým, napsal tak vlastně historii našeho národa, pokud jeho paměť sahala. Pro naši generaci jsou Paměti Bráfovy cennou pomůckou k pochopení minulosti i přítomnosti, neboť poměry se příliš změnily, aby nám byla ona doba před válkou, kdy naše politika hledala své cíle v Rakousko-Uhersku, tak jasna a samozřejmě jako těm, kdo se jí účastnili, ale nedovedou anebo nechťejí nám ji osvětliti tak, jak to učinil Bráf, poněvadž dojmy jejich jsou pro ně příliš ještě aktuální a mnohé z toho, co pokládají za samozřejmé a co přehlízejí, jsouc vynecháno, nechává jejich líčení bezbarvé a bezvýrazné anebo příliš tendenční. A přece kolik zbytečných neporozumění, zkreslení, pomluv zaviniilo nepochopení situace, poměrů a vývoje. Také přítomnost jest vlastně závěrem minulosti a kdo chce pochopiti současnou dobu, musí dobře znáti vše, co předcházelo.

Paměti jsou psány jasným, přímým slohem. Zračí se v nich celá Bráfova osobnost. Mimochodem vtírá se srovnání s právě uveřejňovanými Paměťmi Exkaisera Viléma. Jaký to nebetyčný rozdíl, či lépe řečeno antithesa. Zde upřímné credo, tam pósa až do konce a přece také »kulturní« dokument. Ale to už sem nepatří.

řap —

Zásady národního hospodářství. Napsal Charles Gide. — Přeložili Dr. Jan Stocký a Ing. C. Zdeněk Pokorný. V Praze 1922. — Nákladem Spolku posluchačů vysoké školy obchodní v Praze, za součinnosti Odboru komercialistů akad. spolku Radbuzy v Plzni. — Knihovny S. P. V. Š. O. v Praze svazek 1. — 16°. — Stran 601, s portrétem autorovým. — Kč 40.—. — Spolek posluchačů vysoké školy obchodní vydává v pěkné úpravě podle XXIII. vydání originálu Gidovo známé dílo »Principles«. V českém rouše je to vydání druhé. Prvé vyšlo r. 1896 nákladem Všehrdy, jako první překlad tohoto díla vůbec. Nyní Všehrd nemohl se odhodlati k nákladu této rozebrané dávno knihy, ač nemáme bohužel toho času v české literatuře systému národního hospodářství. Je sice pravda, co prohlásil prof. Gruber na přednášce pořádané Národohospodářskou společností na oslavu Horáckovu, že není české školy národohospodářské, ale přece neprozrazujeme žádného tajemství, prohlásíme-li, že toužíme po českém systematickém výkladu národního hospodářství, postrá-